

EL CANT NEIX DE L'AMOR

per MIQUEL ESTRADÉ

Cantar és propi del qui estima, deia sant Agustí. És una idea que repeteix en altres llocs amb altres paraules. En una de les seves al·locucions al poble, diu, per exemple: «El cant i la música són coses pròpies dels qui estimen». I en una altra ocasió: «El cant neix de l'alegria; i, si ho considerem bé, neix de l'amor». Seran cants de joia o cants de dol, cants de possessió o cants d'enyorança, cants per al treball i cants per a l'oci. Hi ha mil maneres de cantar, com hi ha mil coses per a ser cantades, però sempre en surten cants que ronden l'amor: l'amor posseït, esperat, o perdut i enyorat, que vol dir desitjat.

La primera de les frases que he citat és la més coneguda, una frase que jo diria dansarina, un argent viu, que se t'esmuny dels dits, de la qual no estàs mai segur d'haver captat tot el significat i encara menys segur pots estar de viure-la sempre com s'ho mereix el seu sentit profund. Cant, alegria, amor, mots i conceptes que van junts, que es motiven l'un a l'altre, que es necessiten per sobreviure.

De tota manera, per genial que sigui la frase de sant Agustí, jo hi faig una petita correcció: en lloc de dir que cantar és propi de qui estima, goso dir que cantar és propi de qui se sent estimat. Referint-nos ara a la Mare de Déu, s'ha dit i s'ha repetit que Maria era capaç d'estimar com mai ningú no ha estimat; ho he dit jo mateix més d'una vegada, i no me'n desdic, però vull fer remarcar que tot va començar al moment que se sentí objecte d'estimació infinita. La cosa va anar així: l'anunci de l'àngel la fa sentir infinitament estimada, ella hi respon estimant. Treballat el seu amor amb l'amor amb què Déu l'estima, canta. El seu cant neix de la conjunció d'aquests dos amors, dels quals, de tots dos, Déu en té, com sempre en tota cosa bona, la iniciativa.

Sant Benet demana que l'encarregat d'atendre els qui volen fer-se monjos vetlli amb tota cura si el postulant és un home que realment busca Déu. Si busca Déu de veritat, com vol sant Benet, aviat s'adonarà que la seva recerca no és sinó la resposta admirada i agraïda a un Déu que el busca a ell, que li va al darrere, que el crida i l'invita, perquè el vol i el desitja i l'estima. Aleshores la recerca de Déu a què es dedica el monjo es torna acolliment del Déu que el cerca. I l'acolliment, si és cordial, es converteix en servei. Sempre és així: Déu té sempre la iniciativa, en la recerca, en l'amor, en la pregària.

Si ho entenem tot com a resposta, podem continuar dient sense fer-hi escarafalls que cantar és propi del qui estima. No tant potser perquè estima, com perquè, tenint el cor a vessar, les paraules no li basten. A vessar de joia o de pena, que també ho és sofrir, propi de qui estima. Per això qui estima canta en mil tons diversos: de goig, o de dolor, o d'enyorança. El cant li arriba així on no li arribarien les paraules.